

MESARI

DRAGO GLAMUZINA

SADRŽAJ

FOTOGRAFIJE OKOMITIH OSMIJEHA	1
Ribarsko prigovaranje	2
Muzika sfera	3
Hera	4
Hvatač vjetra	5
Šećerna bolest	6
Pjenasta žena	7
Rat zvijezda	8
Fotografije okomitih osmijeha	9
DA JE KLEOPATRIN NOS BIO SAMO MALO KRAĆI	10
Da je Kleopatrin nos bio samo malo kraći	11
Kao da ih nikad nije voljela	12
Mršti se Brač	13
I baš kad se učini da je sve u redu	14
Gutaš i gasiš	15
Rano je jutro i mi smo u tome zajedno	16
Snijeg koji je upravo počeo padati	17
Nadam se da te više nikad	18

O čemu govorimo kad govorimo o ljubavi	19
OBRANA I POSLJEDNJI DANI	21
Svakog mi dana netko odsiječe glavu	22
Stari gospodin koji ju je ševio	23
Popodne sa sinom	24
Kao trljač u tramvaju	25
Na uzici	26
Singularitet	27
Nešto galopirajuće	28
Ispruženi	29
Rekao je, nemoj se ljutiti, rekla je, ne ljutim se	30
Obrana i posljednji dani	31
TRI FILMA	32
Drhtavi jeleni	33
Špilja plivača	35
Hogg igra šah	37
TREBAO BIH OTIĆI DO KUHINJE, UZETI NOŽIĆ I PREREZATI TA SLOVA	38

Tepa mi na srpskom	39
Duhan za žvakanje	40
Pripremanje doručka	41
Ja ljubim nju, ona ljubi njega, on ljubi mene	42
Josipova mama	43
Željezni lanac sjećanja	44
Mali noćni razgovor	45
Trkači	46
Sve je baš onako kako treba biti	47
Trebao bih otići do kuhinje, uzeti nožić i prerezati ta slova	48
Nedjeljna idila	49
Mesari	50
O autoru	51
Impresum	52

FOTOGRAFIJE OKOMITIH OSMIJEHA

RIBARSKO PRIGOVARANJE

ponovo lovim u sebi
na sviću
katkad mi se čini
da samo uživam u dosadi
kao kad oblutak bacaju u more
a oko njega se šire
koncentrični krugovi
jedno vrijeme
ponekad pak argonaut sam
u potrazi
sve je u traganju
ali postoji u duši
i želja da se ne misli
da se bude miran

MUZIKA SFERA

Hvatajući sunčev vjetar
u svoje aluminijsko jetro
jedrim prema Jupiteru
Ne tražim tamo Crni monolit
niti me zanima Crvena pjega
Čuo sam od ribara
da je tamo viđena
moja sredozemna medvjedica
Ja plovim za njom
i osluškujem
kako odjekuju Svemirom
udarci njenih peraja

HERA

*prvog petka za mjesečine kupiš
plavu vrpcu srednje dužine, namijenjenu
djevojci koju voliš... načiniš čvor
izgovarajući peti stih tridesete sure...
ali čvor ne vežeš sve dok ne izgovoriš
cijeli stih... zatim pričvrstiš vrpcu
na lijevu ruku i tom rukom pomiluješ
djevojku koju voliš... i sve će biti u redu*
Corto Maltese

sjedeći u svratištu u kojem se
zgusnuo sav mrak svijeta, šutjeli
smo i pokušavali čuti rijeku uz
koju su cvjetale naše kože. tvoje
najdraže gaćice, s otiscima šapa
svih životinja koje su ti dahtale
za vratom, vijorile su oko moje
lijeve ruke, a tvoja znojna bedra
gnječila su oči gospodina koji je
za susjednim stolom pokušavao
čitati La Gazzetta dello Sport.

Kap po kap, kapalo je
tvoje mlijeko
u taj mrak

HVATAČ VJETRA

dok plešem s njegovom ženom
šalješ mi poljupce koji ulaze u mene
kao ljudi u tramvaj. a on mi se
smješka.

tvoji obronci skliski
kao da ih je polila kiša,
svjetlucaju poput srebra
dok njima jedre crna jedra.

okret i pogled.

okret i pogled.

vrtim se kao vjetrenjača,
najbolji sam hvatač vjetra
u ligi

i tu mi ništa ne mogu
ni srebreni letač, ni
hogar strašni

ŠEĆERNA BOLEST

ti si meki
podatni porno
uzdrhtala kremšnita
na mom stolu
od koje se dobiva
šećerna bolest

i svaki je prasak
novi svemir

ja sam pak
napeti Apolonov luk
vižljasti krovopolagač,
crveni crijep
kojim ću pokriti hodnike
u kojima smo
se jeli

PJENASTA ŽENA

Što god ja kažem

Ona kaže

Sve je to tvoje tek možda

Mjehur od sapunice

Ja sam pak ona lijepa Venera

A među mojim nogama je

Crna kanibalska zvijezda

U kojoj zarobljenu držim

I svjetlost

RAT ZVIJEZDA

Ćutim te kao vlažnog poskoka omotana
oko gležnja. Poput lančića. Nosim te
godinama kroza svoj svemir sa strahom
i užitkom. Čekanje na tvoj ujed je
lagano masturbiranje s neprestanim
odlaganjem vrhunca

FOTOGRAFIJE OKOMITIH OSMIJEHA

napunivši džepove fotografijama
tvojih okomitih osmijeha
gazim u naše tragove u sipkom
pijesku i vraćam se na početak.
htio bih uloviti misao što
mi je sjedila na obrvama
kad se rasparala modra mješina
nebeska i svjetla se mlijeko
prolilo na nas

DA JE KLEOPATRIN NOS BIO SAMO MALO
KRAĆI

DA JE KLEOPATRIN NOS BIO SAMO MALO KRAĆI

Teško se oteti nemiru
iz kojeg u tebi rastu
mrke litice Gibraltara.
s kojih vidiš Afriku
rimskog imperatora dok jezikom
prevrće po usnoj duplji
tražeći zrnce Sahare.

Taj Rimljanin
nikad nije volio javna čitanja poezije
ni njenog ljubavnika – aleksandrijskog gubavca
na kojem je sjedila u strahu –
ali na tom na kojem su čitali
Maruna, Mrkonjić i Petrak
spustio je glavu
i slušao kako sipi pijesak
u utrobi njegove kraljice.

KAO DA IH NIKAD NIJE VOLJELA

Anais je Nin 1933. muža varala
s Henryjem Millerom,
Antoninom Artaudom, rođakom Eduardom
i svojim ocem. Sve ih je voljela.
I muža.

Bar tako piše u Dnevniku
u koji, eto, ne sumnjam.
Kao što ne sumnjam u nju
kad kaže da ih je voljela,
i muža,
ali da su sada svi mrtvi.
Kad kaže da ih neće ni pozdraviti na ulici
ako ja tako želim.

Ne želim, kažem,
ali ipak –
dok joj govorim da će to jednom,
poslije, nekome
reći i za mene –
opipavam ono što je rekla,
potajno gladim tu rečenicu
kao svog psa
poslije ručka.

MRŠTI SE BRAČ

Mršti se Brač iza tvojih leđa
ne pada kiša,
ali ti si tužna i zaljubljena
a meni smetaju prsti muškarca
koji mi podrezuje kosu.
premda su mekani, topli i nježni
kao i prsti žene koja to inače
radi. Došla si vidjeti kako me
to ona dodiruje, htjela si znati
od kojeg je svijeta to zadovoljstvo,
malo, čisto i bezinteresno,
o kojem sam ti pričao,
a sad gledaš u zrcalu
kako raste moja zlovolja.
i uzimaš pramen svoje kose
i slažeš ga iznad usana u brk
i držiš ga tako
sve dok se ne nasmiješim

I BAŠ KAD SE UČINI DA JE SVE U REDU

opet si nervozna.
višeš zato što nisam oprao posuđe.
nastojiš mi prenijeti svoj nemir.
očekuješ da klimam glavom i odobravam
i ja to radim, poput pingvina.
poslije ležimo u krevetu i ližemo
si rane. i baš kad se učini
da je sve u redu ugasim
cigaretu na tvom mekom trbuhu.

GUTAŠ I GASIŠ

*Aleksandrijske djevojke razlikuju se od drugih žena
samo po strahovitoj iskrenosti i umoru od života.*

Lawrence Durrell, Aleksandrijski kvartet

Gutaš svoje tablete,
gasiš televizor,
okrećeš mi tanku guzicu
i čekaš da prestaneš
biti budna.
Privijam se uz tvoja leđa
sa svom svojom ljubavlju,
umećem koljena u čašku
koju čine tvoja stegna
i tvoji listovi,
prebacujem ruku preko tvojih
kukova i ravnam dlanom
tvoj napeti trbuh.

Ti se hvataš za moje zapešće
i kažeš:
Pitaj me sutra o tom muškarcu
s kojim si me vidio,
molim te.

RANO JE I MI SMO U TOME ZAJEDNO

Toliko je rano da je vani gotovo mrak.

Iz tvoje biblioteke

izbacujemo knjige koje su ti poklonili

bivši ljubavnici,

one s posvetom i one bez posvete.

Ne može se reći da nismo svjesni promašenosti

tog posla, ali smijemo se, i psujemo,

dok ih kidamo i bacamo u smeće.

Rano je jutro i mi smo u tome zajedno.

SNIJEG KOJI JE UPRAVO POČEO PADATI

Rekla je da se ne smijem okretati
za drugim ženama
jer ona to ne može podnijeti,
ali da nije ljubomorna na moju ženu.

Sjedili smo na mokrim plahtama
i gledali kako se u lokvici u njenom pupku
utapa muha. Lizali se i pišali jedno
po drugom, kao psi
koji žele ostaviti trag
koji neće zatrpati snijeg
koji je upravo počeo padati.

NADAM SE DA TE VIŠE NIKAD

rekla je
nadam se da te više nikad
neću vidjeti.
rekla je
iziđi van i ne vraćaj se dok
ne nestanem iz ove kuće.
rekao sam da ne mora žuriti,
da moram automobil odvesti mehaničaru
i da me dugo neće biti.
obukao sam kožnu jaknu i obuo cipele.
zatim sam stajao pred vratima
i gledao kako trpa odjeću u torbu.
nakon nekoliko minuta
odškrinuo sam vrata,
i ponovno ih zatvorio.
vani pada snijeg, rekao sam
i nastavio stajati pred vratima.

stajao sam pred vratima
i čekao da počne plakati.
čekao pravi trenutak,
uvjeren da ga i ona čeka.

O ČEMU GOVORIMO KAD GOVORIMO O LJUBAVI

Voljela ga je i on je
volio nju. A onda ju je ugrabio
Turčin kose svezane u rep,
oteo i gotovo silovao.
Kažem gotovo
jer ona je na kraju sama
raširila noge. Svidio joj se divlji
Turčin koji odsijeca glave kao
da su baš radi toga uzgojene u njegovu
vrtu, koji sve uzima kao da je njegovo
a nju sad eto neće, nego spava pred
šatorom i čeka da ga pozove unutra,
da mu se sama da.

A onda ih je pronašao njen
muž, koji je bio potpuno drukčiji
muž od tvog muža.
Dok su se u klinču gušili,
od nje su tražili da rasiječe
mačem onog kojeg ne voli.
Nije joj bilo lako,
ali udarila je u muža.
Možda zato što je mislila da
joj nikad neće oprostiti,
pa je, birajući između njih dvojice,
izabrala sebe,
a možda i zato što ju je divlji Turčin
odveo tamo gdje postojana ljubav
nikad nije mogla.

Franco Nero je ipak ubio Dragana
Nikolića, i odveo svoju ženu,
s Turčinovim cvijetom na čelu, kući.

I nije dopustio da je njezin otac
užarenim mačem oslijepi.
Njegova je ljubav bila jača od zakona
i od njenog pokušaja da ga ubije.
Sigurna u sebe, obavijala se oko
nje kao ovaj pokrivač oko nas.

OBRANA I POSLJEDNJI DANI

SVAKOG MI DANA NETKO ODSIJEČE GLAVU

svakog mi dana netko odsiječe glavu.

to je rekla dok je podizala

suknju. zatim promuca:

ne mogu više,

i gaćice povuče u stranu.

puhao je vjetar

i bilo je hladno i sivo.

želio sam samo da što prije sjedne na mene,

da se ugrijem.

na klupi do nas

starac nas je znatiželjno promatrao.

nije pokazivao nikakvu namjeru

da ode,

čak ni kad je njeno trzanje

postalo sasvim očito.

STARI GOSPODIN KOJI JU JE ŠEVIO

jučer je nazvao njezin bivši ljubavnik
starac od 60 godina
o kojem je jednom zapisala u dnevnik:
"nikad me nitko nije tako uzbuđivao.
ni prije ni poslije."

bio je prijatelj njezina oca
taj stari gospodin koji ju je ševio
dok je ležala u bolnici.
i poslije. koji misli
da je i nakon 15 godina
može nazvati i reći:
"vidio sam u novinama tvoju fotografiju,
sutra sam dežuran, dođi
k meni kad padne mrak."

pao je mrak
i ja se penjem prema bolnici.
želim vidjeti tog doktora
pod kojeg se tako uvlačila
da i danas misli
kako je dovoljno posegnuti
za telefonom i pozvati je.

POPODNE SA SINOM

danas sam sina vodio u grad
vidio je ljude s kojima radim, mog
šefa i šeficu, pojeo pizzu sa mnom
i mojom ljubavnicom, pitao me
zašto vičem na nju. nakon toga me poljubio.
da pokaže da je na mojoj strani.
zatim trčao po trgu,
zaspao u tramvaju
došao kući pun svijeta
koji ne razumije
ali koji je u njemu
to sigurno
našao svoje mjesto.

KAO TRLJAČ U TRAMVAJU

čekaš je na cesti kojom ima proć, a onda
se otreseš kao moka pas i kreneš za njom,
satima je slijediš po gradu i gledaš kako hoda.
kako ulazi u trgovine, kako razgovara
s prodavačicama, kako kupuje novine,
kako se gura u tramvaju.
na kraju se sjetiš njenog muža,
sjetiš se kako si se zgražao nad tipom
koji ženi prisluškuje telefon.
pun krivnje privučješ joj se kroz gužvu,
prisloniš joj se s leđa
kao trljač o kojem ti je pričala,
i čekaš da se okrene.

NA UZICI

na razglednici koju mi je poslala iz Praga

žena dolazi kod doktora.

žena je gola, na glavi ima šešir, u desnoj ruci

kišobran a u lijevoj uzicu na kojoj je privezana

mala svinja.

na poledini piše da je razglednicu

izabrao i kupio poznati češki književnik,

i Havelov prijatelj, koji sve razumije.

Ludvik Vaculik je svojim potpisom

ovjerio ulazak u naš život.

nekoliko trenutaka nakon što se potpisao

Ludvik Vaculik je morao prestati pričati

o tome kako je varao ženu i

rušio komunizam,

morao je slušati kako plače

i gledati kako zamahuje tim mobitelom,

spremna da me pogodi u glavu

1000 km udaljenu od njene.

zatim smo je zajedno smirivali:

ja sam s ove strane govorio - smiri se,

a on s one - molim vas, smirite se.

SINGULARITET

dok sam je čekao u restoranu, pokušavao
sam se odmoriti. najprije sam u čaši vode
rastopio šumeću tabletu vitamina, a zatim
se zaljuljao na stolici i naslonio na zid,
dovodeći tijelo u gotovo ležeći položaj.
potom sam sklopio oči i pokušao zaspati, 5 minuta,
dok mi donesu buncek. konobara nije bilo 15 minuta
a kad je napokon provirio u salu, viknuo je kuharici:
ne moraš žuriti, on spava.
na te riječi Boris Maruna podigne oči s novina,
u kojima je upravo pročitao da su Tuđmana prikopčali na
umjetna pluća, i ovlaš me pogleda. potom se opet
halapljivo vrati Tuđmanovoj bolesti i različitim
scenarijima raspleta državne krize.
moja gripa, Tuđmanova umjetna pluća i Marunin
buncek uz širom raširene novine. crna
rupa singulariteta. i gripe.

NEŠTO GALOPIRAJUĆE

ondaatje, durrell, carver, kavafis,
callaghan. valent, mrkonjić, petrak.
maruna. nin, miller, artaud. mahler,
gropius, werfel. pratt, campbell.
rondo, čaj u sahari i banović
strahinja. mislim da su to svi
koje sam spomenuo ili citirao.

noćas čitam charlesa bukowskog
i želim napisati nešto poput njega,
nešto oporo i zajebano.
nešto što neće biti o njoj.
nešto što će dati misliti
svima koji to budu čitali.

ISPRUŽENI

ponovno u tom ružnom hotelu.
ležimo na leđima i slušamo
tog tipa i ženu kako se ševe
u sobi do nas.
pokušavamo pričati i odustajemo.
jecaji, koji uporno stižu i ispunjavaju sobu,
već nas odavno ne uzbuđuju,
to zveckanje, dvoje ljudi koji se zabadaju jedno u drugo,
mrak koji postaje sve gušći i nas dvoje
ispruženi jedno pored drugog.

zatim odlazak, prolazak kroz špalir
vukovarskih prognanika u hodniku,
koji nas gledaju kao bešćutne uljeze
koji se dolaze jebati njima pod nosom.

sobe, hodnici i trenuci kojih će se tijelo
sjetiti u nekom drugom trenutku
punom žudnje za ovim vremenom.

REKAO JE, NEMOJ SE LJUTITI, REKLA JE, NE LJUTIM SE

jučer je nazvao njezin bivši ljubavnik,
i moj prijatelj
kojeg sam prije puno godina hrabrio
da izdrži u vezi s tom nemogućom ženom.
tražio je da ga nazove kad bude sama.

ja sam tražio da ga nazove
dok sam ja kraj nje, i da mu to, naravno,
zataji.

rekao joj je da želi opet biti s njom.
rekla mu je da to više nije moguće.
rekao je - nemoj se ljutiti.
rekla je - ne ljutim se.

bio sam zadovoljan onim što sam čuo
sve dok me u autobusu nije napala misao
da ga je mogla,
čim sam ja otišao,
ponovo nazvati
i reći - predomisli sam se.

telefon je zvonio dugo
a zatim sam ja pitao:
jesi li ga zvala.
odgovorila je:
nisam.

OBRANA I POSLJEDNJI DANI

oboje su cvilili naslonjeni na zid – bijesni i
nesposobni da se rastanu prije nego se pomire –
a onda je ona rekla da se vrati
i donese njenu torbicu i sako.
pogledao je u ostatke svoje košulje
i u svoj goli trbuh
prije nego što je odgovorio da mu
ne pada na pamet da ide takav
među te ljude, nakon svega.

njezine stvari nisu bile za njihovim stolom
i on se bespomoćno premještao s noge
na nogu, sve dok mu konobar nije mahnuo
spasonosno. čekao je da se vrati iz stražnje sobe,
dlanovima pokrivao goli trbuh
i gledao ljude koji su prije desetak minuta
gledali kako se mlate. kako on odlazi
a ona ga vuče za košulju i pokušava zadržati.
činilo mu se da su puni razumijevanja
dok je pritiskao njezin sako uz
svoje gole prsi i uguravao
torbicu ispod ruke. i da nisu napravili ništa
zbog čega ne bi mogli sljedećeg
petka ponovno sjediti u tom baru,
među tim ljudima.

TRI FILMA

*Dora Marr, Alma Mahler, Gemma BoiĆ,
Justine Hosnani, Nora Barnacle, Leni
Riefenstahl. Berta Bojetu.*

DRHTAVI JELENI

kockari i ljubavnici zapravo igraju kako bi izgubili

Pala je noć
i Mahler je otišao po Gropiusa,
dvojica muškaraca dugo su hodali u tmini, jedan iza drugog,
ne izmjenjujući ni riječi.
Kad su stigli, Mahler pozove Almu i ostavi je u salonu
s njenim ljubavnikom.
Kad Alma napokon ode po Gustava
zatekne ga
kako čita Bibliju – i drhti, siguran sam
da drhti. Zatim joj kaže:
“Ono što učiniš bit će najbolje”.

Nekoliko minuta poslije Mahler, sa šeširom u ruci,
prati Gropiusa do ograde njihova posjeda
osvjetljujući mu put lampom.

Potom sjeda i na rukopisu Desete simfonije
drhtavom rukom piše:
“Za tebe živjeti, za tebe umrijeti Almši”.

Devet godina poslije Mahler je mrtav a Alma živa. Godina je
1918. i stasiti poručnik njemačke vojske i osnivač Bauhausa
Walter Gropius vraća se iz rata. Po dolasku u Beč najprije
odlazi po punačkog Franza Werfela i vodi ga doma. Tamo
taj četiri puta ranjeni graditelj gradova pada na koljena
pred Almom,
i njenim ljubavnikom,
i drhtavim glasom kaže:
“Sve je moja krivica”.

A sutradan, za devet ili petnaest godina? A što ste mislili:
Franz Werfel – koji se proslavio novelom “Nije kriv ubojica,
kriv je ubijeni” – gleda s prozora svećenika koji svakog jutra
i večeri dolazi njegovoj ženi i
drhtavim glasom
kaže:
“To je Almina posljednja ludost”.

ŠPILJA PLIVAČA

Ne nasjedaj i nikad ne reci

Da je to bio san il da te uho zavelo

Konstantin Kavafis, Bog napušta Antonija

Kroz mrak špilje dopirali
su odlomci nerazumljiva jezika
koji se uplitaio među naše jezike,
šifrirao naše poljupce.
Još jučer skrivali smo se od tvog muža
na tržnici u Tripoliju,
a kad je pustinjski vjetar
podigao tvoje haljine
i kad su Arapi
vidjeli da ne nosiš gaćice –
skočili su na stolove,
porušili piramide od lubenica
datulja i rogača, i frkćući
pokušavali te dohvatiti u gužvi.

Drhtala si kao Nessimovo ždrijebe
iza rebrenica pansiona
gledajući kako tvoji progonitelji
urliču na ulici, i smiju se
držeći se za jaja.
Kaži mi što kažu, rekla si
dok su se odlomci nerazumljiva jezika
uplitali među naše jezike,
a onda smo slušali kako pijesak
sipi po prozoru.

Kao kiša u Doveru,

rekla si.

A sutra.

Poslat ćeš me u pustinju

da tražim Rommela.

Prije nego odem gurnut ćeš mi

prste u usta i na jeziku ostaviti

kamenčić

oko kojeg će se skupljati voda.

HOGG IGRA ŠAH

njegova žena donese im piće
zatim sjedne do njega
i lagano raširi noge
tako da joj njihov prijatelj
vidi pičku.

Hogg je već bio osvojio protivnikove
lake figure kad se njegova žena
premjestila do njihova prijatelja
i zavukla mu ruku među noge.
lagano je prelazila dlanom preko njega
i čekala da Hogg matira svog protivnika.
zatim skine gaćice, podigne suknju
i klekne na kauč. bilo joj je sasvim
svejedno tko će joj ga od njih dvojice
prvi staviti.

TREBAO BIH OTIĆI DO KUHINJE, UZETI
NOŽIĆ I PREREZATI TA SLOVA

TEPA MI NA SRPSKOM

rano je jutro i ona me tjera
da radim, tepa mi na srpskom:
ti si moj pesnik i kaže da će me,
poput Nietzscheove sestre, držati
zaključanog u sobi, sve dok nešto ne
napišem.

sjedam za kompjutor,
a ona sjeda na naš
crveni trosjed, koji smo kupili na
kredit, i kojem smo se veselili,
vjerujući da će nas njegova
mekoća ponovo zbližiti.
da ćemo u njegovim ulegnućima
češće kliziti jedno prema drugom.

zatim čita što sam napisao

DUHAN ZA ŽVAKANJE

borili smo se s hrpom prljavog posuđa,
koje smo naslagali za sinoćnjeg tuluma, i pričali
o prijateljima. o njihovim prisilnim radnjama, o
bedru koje ju je cijelo vrijeme dodirivalo,
njegovoj ljubomornoj ženi, njenim brkovima...

nije da ih ne volimo,
za neke bi dali i ruku i nogu, ali
kad se stvari sagledaju objektivno,
pljuvali smo po njima kao mornari
koji nakon obilaska lučkih kurvi i
krčmi sjede na krmi:
gore je mjesec, dolje valja more,
a oni praznih jaja, pljučkaju duhan
preko ograde
poslije svake rečenice.

PRIPREMANJE DORUČKA

ustanem od stola
i odšetam do prozora.
sivo nebo i hladno jutro,
ali u našem stanu je toplo,
a nas dvoje smo dovoljno
dobro da se zadovoljno nasmiješim.
iz komode izvučem dvogled
i pogledam:
opet to radi, viknem.
što, upita.
gleda se u ogledalu
i uporno rukama podiže guzice,
kao da će ostati tako podignute
i kad ih pusti, viknem
da nadjačam cvrčanje slanine.

JA LJUBIM NJU, ONA LJUBI NJEGA, ON LJUBI MENE

ja ljubim nju, ona ljubi njega,
on ljubi mene. istodobno,
tako da se naša tri nosa
cijelo vrijeme dodiruju.
to je igra koju je smislio naš sin,
od tri i pol godine, ležeći između nas
na krevetu
i slušajući
kako se svađamo

JOSIPOVA MAMA

jutros su mi javili da je Josip poginuo.
i ja se pokušavam sjetiti
svega onog što mi je značio,
kako smo se družili i odrastali,
nas dvojica, prijatelji, i na kraju
razišli, kao što se obično ljudi
razilaze nakon nekog vremena.
bez posebnog razloga.
želim misliti o njemu.
čini mi se da je njegova smrt
dovoljan razlog da ponovo mislim
o njemu, ali koliko god se trudio –
i ljutio na sebe – ne mogu pronaći
ništa što bi u meni bilo življe
od priča o pički njegove mame
koja je pred njim hodala
potpuno gola

ŽELJEZNI LANAC SJEĆANJA

namješta se na podu,
okreće glavu i lice spušta,
priljubljuje uz parket,
zatim guzicu diže visoko,
što više, gore prema
polaroidu u mojim rukama.

moji su već odavno u krevetu
a ja uspoređujem fotografije
koje sam snimio s onima što sam ih
zapljenio iz njenog albuma. snimljenima
prije pet, prije deset godina. također je
na koljenima, ali iza nje su njen muž,
i neki drugi muškarci.

MALI NOĆNI RAZGOVOR

nisam se okretao, premda je urlanje bilo
sve glasnije, i premda su rijetki
prolaznici to obavezno činili.
kad je vidjela da odmičem, i da se
neću zaustaviti, počela je trčati.

čim je stigla do mene, izvadila je
mobitel i zaprijetila:
sad ću nazvati tvoju ženu
i reći joj da si sa mnom.
bilo je dva ujutro i nisam imao puno izbora.
kad sam čuo telefon kako zvoni
i tvoj uplašeni glas, udario sam je.

mobitel je izletio iz njene ruke
i rasuo se po pločniku.
čučnula je i počela jecati. drukčije nego
do tada. bez bijesa. kao da joj
je netko upravo odsjekao glavu.

a ti?

bio sam jednako umoran kao i ona,
i znao sam da je za taj put gotovo.
zagrlio sam je a onda smo
sakupili sve dijelove telefona
koje smo uspjeli pronaći.

TRKAČI

izgledalo je prilično gadno
trčao je za njom i vikao kurvo jedna.
zatim ju je pokušao udariti nogom.
ona je vrišteći utrčala u samoposlugu
ispod mog prozora. spasila se, pomislio sam,
no kad se on okrenuo, krenula je za njim,
mašući rukama i vičući nešto što nisam uspio razumjeti.

čim su zašli za ugao zgrade prešao sam
na kuhinjski prozor, i brzo se
vratio u sobu pitajući se
hoće li se ovog puta dočepati
samoposluge.

iz trgovine su izašli ljudi koji su ga zaustavili
a onda je on otišao na jednu stranu a ona na drugu.
njihov pas je zbunjeno trčao između njih,
najprije za njom, zatim za njim,
a ja sam pomislio kako to,
gledano kroz prozor,
doista izgleda drukčije.

SVE JE BAŠ ONAKO KAKO TREBA BITI

kraj je kolovoza. prije desetak godina.
nepoznat muškarac i nepoznata žena
sjede za našim stolom i prepiru se.
pred nama koji smo,
za razliku od njih, tek malo pripiti.
tek toliko da se ne dignemo i odemo.
ona govori o mrljama koje je opet
pronašla na njegovim hlačama.
o kurvi koju ševi na poslu.
zatim kaže – *a tako sam ga voljela*, i ispriča
kako je na dan vjenčanja
svršila prije nego što je dodirnuo.
od čiste sreće.

sinoć, u krevetu,
ležali smo i šutjeli,
slušali kako kazetofon
struže u drugoj sobi.
rekla si – *sve je baš onako*
kako treba biti,
a ja sam se sjetio te žene
pobožnog ushita s kojim nam je pričala
o svom orgazmu. tvoje ruke u mojoj
dok smo je slušali.

TREBAO BIH OTIĆI DO KUHINJE, UZETI NOŽIĆ I PREREZATI TA SLOVA

prošlo je već šest godina otkako smo kupili stan
ali ja sam tek prije nekoliko dana
ugledao slova urezana u rub zahodskih vrata.
piše – Boris.

Boris je bio sin čovjeka koji nam je prodao stan,
Srbin zaljubljen u Hrvaticu s kojom je 1993. pao
s vrha zgrade pod prozor svoje sobe. Borisovi su
roditelji tada odselili iz grada a mi smo
njihovu priču doznali od susjeda.
nije nam se svidjelo što ćemo živjeti u stanu koji je
prodan samo zato što je njegov stanar volio osobu koju nije
smio voljeti. ali mi za to, kad smo ga kupovali, nismo
znali, a osam godina smo bili podstanari i za stan se
zadužili preko glave – branili smo se pretvarajući ga
u dom.

ponekad bismo tu priču o našem stanu ispričali
gostima. rijetko, ozbiljno i s pijetetom, ali – eto
priznajem – i kao bizarnost koja će oživjeti šepajući
razgovor.

NEDJELJNA IDILA

nedjeljni obiteljski izlet na Jarun
i šetnja uz jezero ničim ometana.
onda cika i vriska gomile koja se
skupljala pred nama, zadivljeni i preplašeni
pogledi pratili su ptičara koji je poskakivao
po krhkoj ljusti zaleđenog jezera
natjerujući galebove. lak i brz zalijetao
se u pernatno mnoštvo s užitkom,
a onda je led puknuo i on se – praćen
hukom mnoštva ljudi – našao u vodi.
batrgao se u toj rupi koja se širila
sa svakim njegovim pokušajem da se izvuče.
nisam htio da moj sin gleda njegovu
borbu za život niti sam želio odgovarati
na pitanja koja su se gomilala u oblačiću
iznad njegove glave, pa smo otišli u obližnji
restoran. pričali smo o Drenovom novom
automobilu, a onda smo se u jednom
trenutku dohvatili tog psa koji je možda bio
živ, a možda i nije.

MESARI

već sam se navikao
da me ta mesarska sjekira
tjera u krevet.
no prije toga želim dočitati
posljednji nastavak Campbellova
stripa o Bacchusu. danas
ima četiri tisuće godina
i umoran je od previše vina i žena.

smuca se po newyorškim krčmama i pripovijeda, za čašu
vina, kako su nekad Grkinje dolazile da ih razvali. i kraljice
i kurve. ponekad pretjera pa izvadi svoj smežurani
kurac i udari njime o stol – kao moj prijatelj Milko –
nakon čega ga obično izbace iz birtije ili pozovu policiju.

otvaram prozor da pustim u kuću jutarnji zrak.
svinjske polovice, spremne za tranširanje,
unose u mesnicu u prizemlju,
da ih razvale.

zatim skuham kavu i probudim Ladu.
kad ode na posao legnem
točno na ono mjesto na kojem
je ona ležala.
još osjećam toplinu njenog tijela
dok čekam da me svlada umor.
da zaboravim na tog starog boga,
njegove žene, mesare.

Drago Glamuzina

Rođen u Vrgorcu 1967. godine. Diplomirao komparativnu književnost i filozofiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radio kao novinar u Vjesniku, zamjenik glavnog urednika u news magazinu Nacional te glavni urednik u izdavačkim kućama Profil (2003.-2011.) i VBZ (od 2011.). Poeziju, prozu i kritiku objavljivao u časopisima, novinama i na radiju. S Romanom Simićem priredio je antologiju hrvatske erotske kratke priče *Libido.hr* (2002.). 2001. godine objavio knjigu pjesama *Mesari* za koju je dobio nagradu Vladimir Nazor za knjigu godine, te Kvirinovu nagradu za najbolju knjigu pjesama u 2001. Zbirka pjesama *Mesari* prevedena je na njemački (Wieser Verlag, 2008), slovenski (Litera, 2001) i makedonski jezik (Makedonska riječ, 2004), a pojedini ciklusi iz knjige na engleski i poljski jezik. 2003. godine objavio je roman *Tri* za koji je dobio nagradu roman@tportal, a dosad je objavljen u Srbiji (Rende, 2009), Makedoniji (Makedonska reč, 2009) i Sloveniji (Beletrina, 2013). 2009. godine objavio zbirku poezije *Je li to sve*, koja je objavljena i na makedonskom (Makedonska reč, 2010).

Biblioteka Online

knjiga 23

Drago Glamuzina

MESARI

© 2006 Drago Glamuzina

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2006, 2015

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-39-4 (HTML)

ISBN 978-953-345-243-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-244-9 (PDF)

ISBN 978-953-345-245-6 (MOBI)

Prvo izdanje

Naklada MD, Zagreb, 2001.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Ministarstva kulture Republike Hrvatske.**

